

„Der var ikke til at komme til. Gulvet var aldeles overfyldt. Men nu tager vi hjem, Mor, ikke sandt?“

Fru Bertha bad sin Nevø om at skaffe dem en Vogn.

Mens Professoren var borte, ledsagede Karsten From Damerne til Garderoben. Ængstelig bevægede han sig omkring Jytte for at faa Lov til at hjælpe hende Aftenkaaben paa, og bagefter fulgte han med ned til Vognen i Haab om et Tegn paa Naade eller i hvert Fald paa Tilgivelse.

Jytte forstod det godt; men Moderens Øjne slap dem ikke et Sekund, og hun maatte skilles fra ham med et intetsigende Haandtryk.

Karsten From vendte modløs tilbage til Balsalen. Det var hans Hensigt at styrte sig ud i Hvirvlen for at trøste sig for det Nederlag, han igen mente at have lidt. Men paa Vejen vendte han om. Han vilde hjem.

Et Øjeblik efter kørte han bort fra Festen i fortvivlet Sindsstemning.

III.

Den følgende Morgen med første Post fik Jytte et Brev bragt ind paa Sengen. Hun anede straks, at det var fra Karsten From. Hans Navns Forbogstaver stod ogsaa trykt paa Konvoluten i Guld. Det varede noget, før hun kunde faa sig til at aabne det. Hun frygtede for, at dets Tone skulde støde hende, og hun var i Forvejen stærkt nedtrykt efter en søvnløs Nat.

Straks efter Hjemkomsten den foregaaende Aften var hun gaaet i Seng, for at Moderen ikke skulde udfritte